

ner, hvori selskabet driver virksomhed eller oppebærer indtægt, i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i dem. Ved forsikringsforetagender anses nettoindtægten ifølge loven at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttoindtægten. Den fra detailforetninger hidrørende indtægt anses for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som de enkelte udsalgs omsætning. For andre foretagender — f. eks. industriselskaber — anses som regel nettoindtægten at falde i de enkelte kommuner i forhold til summen af de lønninger, som er udbetalt til de ved virksomheden i hver af de enkelte kommuner beskæftigede personer, altså uden hensyn til om disse personer bor i den kommune, hvor virksomheden ligger, eller i andre kommuner; ingen lønning kan dog medregnes med et større beløb end 6 000 kr. Hvor de omtalte fordelingsregler ikke måtte være anvendelige, er indenrigsministeren bemyndiget til at fastsætte, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være indtjent i de enkelte kommuner.

Disse regler er formentlig udtryk for den opfattelse, at en kommune har krav på skat af den indtægt, som et selskab kan antages at have indtjent i kommunens område. Loven kan dog på 2 områder ikke gennemføre princippet konsekvent. For så vidt angår jernbanedrift og rederier fastslås det således i loven, at nettoindtægten af jernbanedrift anses kun at falde i de kommuner, i hvilke „der forefindes station, stoppested eller for sig bestående driftsanlæg eller værksted“, og at nettoindtægten af dampskibsselskaber betragtes som opstået i de kommuner, „hvor der findes ekspeditionskontor“.

Det er foran ved omtalen af erhvervsbeskatningen anført, at den personlige kommuneskat i princippet bør tilfalde opholdskommunen, fordi hovedparten af de kommunale ydelser udelukkende tilfalder de personer, der bor i kommunen. Endvidere er det anført, at en deling af beskatningen mellem de kommuner, hvor en indtægt må anses for indtjent, ofte vil føre til vilkårlige resultater og kun sjældent vil komme til at svare til de faktiske forhold, fordi det end ikke teoretisk er muligt at sige, at indtægten af en erhvervsvirksomhed, der sælger sine ydelser overalt i landet, hidrører fra de specielle kommuner, hvor virksomheden har fabrikker, kontorer eller lagre. Tilsvarende synspunkter kan gøres gældende med hensyn til den kommunale selskabsskat. De i selskaberne beskæftigede personer og ejerne af selskaberne — aktionærerne — svarer kommuneskat til den eller de kommuner, hvor de

bor, d. v. s. til de kommuner, hvis skoler, hospitaler og socialforsorg m. v. de har ret til at gøre brug af. Den kommune, hvor selskabet er beliggende, kan, når man tager sit udgangspunkt i de kommunale ydelser, ikke siges at have noget krav på indkomstskat af selskabet som sådant. De kommunale foranstaltninger, som selskaberne direkte gør brug af, navnlig gade- og vejanlæg, må antages i tilstrækkelig grad at kunne finansieres af de ejendomsskatter og statstilskud, som virksomhederne er med til at betale.

Ud fra disse betragtninger, som også er gjort gældende af skattelovskommissionen, må man med kommissionen være enig i, at forenklingmæssige og rationaliseringsmæssige hensyn afgørende taler for at lade den kommunale beskatning af de foran under 1.—3. nævnte juridiske personer overgå til staten, og i overensstemmelse hermed er satserne for beregning af indkomstskat til staten af selskaber m. v. i statsskatte-lovforslaget fastsat ud fra en provenuberegning, i hvilken den hidtidige kommunale skat af disse skattesubjekter indgår. Da den merbeskatning til staten, der herved bliver tale om, stort set vil falde på de samme selskaber m. v., som ved reformen fritages for beskatning til kommunen, vil selskabernes økonomiske stilling i alt væsentligt blive uberørt af nyordningen.

Som det fremgår af det vedføjede tillæg blev der i skatteåret 1951/52 som kommunal selskabsskat udskrevet ialt 34,2 mill. kr. Hertil må lægges den på de foran under 3. nævnte offentlige institutioner og stiftelser udskrevne skat. Som uegentlig erhvervsskat blev i det nævnte skatteår ialt udskrevet 1,6 mill. kr. Den altovervejende del heraf er udskrevet på offentlige institutioner og stiftelser, og ved den foreslåede overgang til staten af den kommunale beskatning af selskaber m. v. må der således — ud fra tallene for skatteårene 1951/52 — regnes med et samlet indtægts-tab for kommunerne på knap 36 mill. kr. Hertil er der taget hensyn ved den i forbindelse med nærværende lovforslag og statsskatte-lovforslaget foreslåede ændrede fordeling af de offentlige indtægter og udgifter mellem stat og kommune, jfr. herved tillægget til nærværende bemærkninger.

Som anført foran under afsnit I omfatter den uegentlige erhvervsbeskatning foruden de i dette afsnit under 3. omtalte offentlige institutioner og stiftelser tillige personer, der ikke har skattepligtigt ophold i nogen kommune her i landet (nedenfor betegnet „udlændinge“) samt uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling. Skatten svares kun af